

07 • december 2004

da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega

1-8 uvodnik

2-3-4 intervju

4 literatura

5 prometejev ogenj

6-7 MOSP in SKK

Jadranka Cergol

ALI MLADI ŠE IŠČEJO BOGA?

Problem tiči v zgledu

V naših medijih se mnogo ljudi sprašuje o mladih! Kaj delajo mladi? Kaj mislijo mladi? Kaj nameravajo mladi? In potem vprašaš mlade same, kaj mislijo o mladih... In odgovor seveda ni tako enostaven, pravzaprav je zelo zapleten, in to iz preprostega razloga, ker je mladih veliko, in seveda: *quot capita, tot sententiae!*

Ker pa so uredniki za tokratna uvodnika postavili zanimivo in izzivalno vprašanje, bom vseeno poskusila nanj odgovoriti, a s pridržkom, da se lahko v svojem razmišljanju bridko motim. Na izziv, ali mladi še verujejo v Boga, bi odgovorila, da za veliko večino mladih velja pritrdilen odgovor. Torej, mladi v Boga verujejo ali ga vsaj iščejo, vprašanje pa je, kakšen je ta Bog! Pri tem naj seveda dodam, da obstajajo tudi taki mladi, imenujmo jih kar enostavno tudi "materialisti" (a ne v negativnem pomenu besede!), ki popolnoma odklanjajo vse nadnaravno in gradijo svoj pogled na svet izključno na znanosti (kar pa seveda velja tudi za mnoge odrasle).

Ko torej mladi iščejo Boga, si ga predstavljajo na zelo različne načine. To pa, kar me vedno bolj preseneča, je dejstvo, da ima dejansko tisti Bog, ki si ga mladi predstavljajo, tipične konotacije krščanskega Boga. Torej, krščanski Bog, ne pa katoliški oziroma "ne" Bog, kot ga prikazuje Cerkev! Zakaj "ne" Bog Cerkve? Odgovor je zaznaven iz ust mnogih: vse je samo zunanost, vse je le obrednost, zastareli predpisi, togost, pompoznost, zlaganost, gre samo za pridiganje s prižnice - to je tisto, kar mlade moti v cerkvi! In zato v cerkev večinoma ne zahajajo. Pri tem si boste lahko mislili: "Saj je vendar Cerkev tudi človeška institucija in je logično, da si postavlja pravila, obrede, da včasih zgreši ipd.!" Seveda je, a kot skavtska voditeljica, profesorica in pripadnica mlajše generacije, ki se ukvarja z vzgojo mladih, odgovorjam, da tiči problem v ZGLEDU!

dalje na 8. strani ▶▶

David Bandelli

Mladi v iskanju Boga

(pojemajoče razmišljanje v polprozi)

Primernejšega časa, kot je božični, za pisanje takega uvodnika, verjetno ni. Po definiciji smo takrat vsi "bolj dobri", morda bolj pozorni do svojih notranjih vzgibov. Uredniška poteza, da bi torej posvetili številko mladim in njihovemu iskanju Boga je zato utemeljena in marketinško potencialno uspešna. Tako se bo tudi pisanje zdelo manj jalovo in bom imel nekoliko manj občutka, da trosim semena baobaba po puščavi ...

Da bi bog bil vreden iskanja? Prosim vas, le kdo bi se ukvarjal s tem zastarelim in že zdavnaj preseženim pojmom, ki označuje človekovo nezmožnost po samostojnosti ...

Mir in veselje v novem letu
(na sliki Betlehemska luč 2003 – foto KROMA)

Pa vendar ... še vedno smo tako navezani na tradicijo, da praznujemo njegovo (božje) rojstvo.

Zakaj nismo vsaj tako dosledni, da bi božiča ne praznovali, se odpravili v službo, ga

enostavno prezrli in tako dokazali sebi in drugim, da nam ta bog ničesar ne pomeni, da je mrtev in da ga mi ne potrebujemo. Konec koncev je to naredila tudi marsikatera diktatura.

Rezultat?

Ljudje ne bodo tako pobožni, a večina njih ima doma jaslice ali vsaj božično drevesce (novoletno jelko?), ki skuša spominjati na nekaj magičnega. Vsi praznujemo ta potrošniški praznik, ki nas morda pušča (oprostite gemi- ▶▶

Ali danes mladi še iščejo Boga?

ŠE BOLJ GA IŠČEJO, A NE PO KONVENCIONALNIH POTEH

Ali mladi danes še iščejo Boga? Kdo jim pri tem iskanju pomaga? Ta vprašanja in še nekaj drugih smo postavili trem mladim, ki so že prehodili najbolj kritično dobo iskanja odgovorov. Izoblikovali so si svojo osebno vero, po svojih močeh in vsak na svojem področju se trudijo, da bi tudi drugim mlajšim nasuli nekaj drobtinic majhnih spoznanj, ki so jih bili sami deležni na svoji poti iskanja. Zaradi svojega sodelovanja v župniji, pri skavtih ali v mladinskih skupinah imajo stik z mlajšimi generacijami, se z njimi tudi pogovarjajo o veri in o vrednotah, v katere verjamejo, in lahko neposredno spoznajo njihove ideje, stiske, iskanja. Paolo Biancuzzi je študent klavirja na Glasbeni akademiji v Ljubljani. Je dolgoletni skavtski voditelj pri Sv. Ivanu v Trstu in ima v Slovenski zamejski skavtski organizaciji odgovorne funkcije. Alessio Stasi iz Števerjana je v petem letniku ljubljanskega bogoslovnega seminšča in bo - po predvidevanjih - prihodnje leto posvečen v diakona, potem še v duhovnika. Raffaella Petronio je diplomirala na Poklicni šoli za sodobni ples in gledališče na Dunaju in je bila veliko let animatorka v molitveni skupini Shalom, še sedaj večkrat pomaga v domači župniji in šolskim sestram od Sv. Ivana pri vodenju mladinske molitvene skupine Luč.

► Ali danes mladi še iščejo Boga?

Paolo: Mislim, da mladi zelo iščejo vero in Boga. Včasih pa jim žal ne uspe najti prave poti.

Alessio: Še bolj ga iščejo, kakor nekdaj, čeprav kaže nasprotno. Nekoč so ljudje bolj zaupali družbenim ustanovam in ustaljenemu redu. Niso si postavljali toliko vprašanj in dvomov, kolikor si jih mi danes.

Danes mladi ne iščejo več Boga po navadnih, konvencionalnih in institucionalnih poteh.

Raffaella: Ja, opažam, da mladi iščejo Boga. Večinoma ga ne poznajo več iz vzgoje staršev ali pa odklanjajo tradicionalno figuro Boga, ki jo imamo v krščanski tradiciji, a vseeno iščejo nekaj višjega, vir vsega dobrega, izvor ljubezni, sreče, miru, torej iščejo Boga.

► **Na koga se obračajo za pomoč, za nasvete? Ali si morajo pomagati sami? Koliko jim pri tem pomaga Cerkev? Koliko starši? Kaj pa prijatelji, okolje, društva, skupine?**

Paolo: Najbolj bi pri tem morala mladostniku stati zraven družina. In prijatelji. Tudi skavti in župnija sta lahko dve morebitni poti. Pogostoma pa vse to ne zadostuje... Zato lahko oseba zaide v razne sekte, ki le obljublajo, dejansko pa ne vodijo k cilju.

Alessio: Dati odgovor na nov način iskanja Boga je izziv za vse, ki jim je pri srcu evangelizacija. Priznati je treba, da je Cerkev včasih utrujena. Na verska in duhovna vprašanja nudi večinoma tradicionalen odgovor, tudi ker ne more biti povsod prisotna. Prepričan sem, da je za našo družbo res prišel čas, da vlijemo življenjsko tekočino, ki je Evangelij, v nove posode. Drugače tvegamo, da ohranimo stare posode in izgubimo njihovo vsebino. To pa ne pomeni topo odpravljanje izročila, ampak njegovo smiselno ovrednotenje. Vsak še tako težak izziv je vedno božja spodbuda in blagoslov za prihodnost!

Raffaella: Kar sem lahko sama videla, si mladi povečini pomagajo sami, ker so bili v današnji družbi že od malega navajeni biti sami, saj so bili starši večinoma na delu ali odsotni. Zdi se mi, da danes mladi odrasejo

zelo hitro, tudi zato ker jim šola in preobremenitev z različnimi izvenšolskimi obveznostmi pobere ves prosti čas, ki bi ga drugače imeli za igro in za sproščeno otroško življenje. Če res potrebujejo pomoči, se najprej obrnejo na prijatelje, ki jim pomenijo zelo dosti. Vtis imam, da naša zamejska slovenska Cerkev bolj malo pomaga naši mladini, tudi ker ji ne uspe vzpostaviti stika z njimi. Če hočeš nekemu pomagati, moraš najprej vzpostaviti stik, se približati človeku, kar se v naši Cerkvi ne dogaja. Vsi vemo, kako kritična je današnja situacija v naši Cerkvi, da ni duhovnikov in da ►►

« je le malo prostovoljcev, zato sploh ni moj namen, da bi kritizirala Cerkev in tiste zveste, ki trdo delajo v njej. A sprijazniti se moramo z dejstvom, da počasi povsod po svetu postaja situacija taka in da si moramo zato izmisliti nove načine apostolata. Naša Cerkev pa še živi s formo mentis izpred petdesetih let in se ne uspe modernizirati. To pa ni pozitivno, ker ni dovolj vabljiva in odprta za naše mlade, ki živijo s pogledom vprtim v svet interneta. V našem manjšinskem okolju imajo pri vzgoji mladih precejšnjo vlogo tudi razne skupine, kjer se mladi srečujejo: od športa pa do kulturnih ali verskih skupin. Te skupine so zelo važne za naše okolje, ker zbirajo in združujejo mlade, kar je danes, ko živimo zelo individualistično in egocentrično, zelo potrebna stvar.

► **Kakšnega Boga najdejo mladi? Je to "krščanski Bog"?**

Paolo: Bolj kot krščanskega si mladi ustvarjajo svojega, individualnega Boga. Sami si preoblikujejo vero: kar jim od krščanske vere ustreza, vzamejo k sebi, drugo odstranijo.

Alessio: Pomanjkanje občutka trdnosti in pripadnosti vodi mladino v iskanje novih ali tujih oblik duhovnosti. Največkrat pa gre za neke vrste folkloro, duhovnost brez temeljev. Naj navedem primer mode budizma. Sam, seveda iz svojega krščanskega prepričanja, zelo spoštujem budistično duhovnost. Mislim pa, da je pravih budistov v Evropi zelo malo, veliko pa je takih, ki se ponajšajo z budistično duhovnostjo in tehniko meditacije, ne da bi natančno vedeli, za kaj gre. Zahodna družba je velik self-service: prepričani smo, da bomo v njem v najkrajšem času našli vse, od nogavic do verskega prepričanja. Kako priti do osebne vere? Nekoč se je Jezus pogovarjal z Nikodemom, ki je svojo vero prikrival pred drugimi. Skrival jo je iz strahu pred Judi, mi pa jo skrivamo, ker se včasih sramujemo svoje vere in se raje zatekamo drugam. Jezus je Nikodemu rekel, da se mora ponovno roditi. Kaj to pomeni? Ovrednotiti dobre lastnosti, ki so v vsakem, trdno se odločiti za novo, zavestnejše življenje, proč od bega v svet materialnosti ali iluzije. Potem pa pogumno naprej. Kristjan vsak dan znova stavi na Boga, nase, na bližnjega. Pol koraka v tej smeri je že velik začetek novega življenja. Upam in voščim vsem, da se bo ta sklep marsikomu porodil ob pogledu na novorojenega Jezusa: ponovno se moram roditi! Vsem vesel Božič!

Raffaella: Bog je samo eden. Kristjani ga imenujemo "krščanski", ker verujemo v Kristusa in v to, kar nam je On povedal o svojem Očetu, druga verstva gledajo Nanj z drugačnimi očmi in zato ga imenujejo drugače. Tisti mladi pa, ki se ne opredelijo za nobeno "klasično"

verstvo, verujejo v "višjo energijo", "višje bitje", "ljubezen", kar je njihovo ime za "našega" Boga, ki je Bog vseh. Važno je, da mladi najdejo Boga. Kdor je v Bogu, ne more biti na napačni poti. Mi kristjani imamo toliko lažjo pot, ker imamo Kristusa, zato se to spleča oznaniti tudi drugim, a vsak ima svobodo oblikovati osebno vero na svoj način.

► **Nam lahko zaupaš, kako si sam/a prišel/la do osebne vere? Hvaležni bomo, če lahko svetuješ kako čtivo ali vajo za mlade, ki iščejo Boga.**

Paolo: Nekoliko mi je pri tem pomagala družina. Vseeno pa sem pri šestnajstih, sedemnajstih letih sam začel iskati nekaj višjega. Iskal sem nekaj, pri čemer mi pomoč družine ni bila več dovolj. Imam pa tudi nekaj zelo dobrih prijateljev, s katerimi sem se večkrat pogovarjal o teh vprašanih in si s tem marsikaj razjasnil.

Alessio: Duhovniški poklic sodi v moje prve otroške spomine. V šolskih letih sem rad sam zase poglobljaj duhovne in verske vsebine, čeprav sem včasih bil - kot večina mladostnikov - uporen in kritičen do nekaterih stališč in pojavov v Cerkvi. Po maturi in dveh letih študija klasične filologije na tržaški univerzi ter drugih izkušenj sem občutil potrebo, da ►►

"Bolj kot krščanskega si mladi ustvarjajo svojega, individualnega Boga"

Slike na tej strani: polnočnica 2003 na Proseku (foto KROMA)

Pri iskanju Boga lahko pomagajo domači, predvsem pa prijatelji, čtivo in duhovne vaje.

Na sliki: božična noč 2003 na Proseku (foto KROMA)

« grem nekam sam in razmislim o nadaljnji poti. Tako sem sklenil, da bom šel služiti vojaščino, in sicer v redno vojsko. V Rimu sem tudi opravil duhovne vaje. V tistih trenutkih negotovosti so mi molitev, premišljevanje, nazadnje pa srečanje in pogovor z neko osebo dali jasno spoznanje, da moja življenjska pot vodi v duhovništvo.

Raffaella: Prihajam iz verne družine, zato sem bila deželna katoliške verske vzgoje. Za svojo vero pa sem se odraslo in dokončno odločila v mladinski skupini Shalom, ki sem se ji pridružila, ko sem bila stara 13 let. Na eni izmed prvih duhovnih vaj, ki smo jih imeli v Žabnicah v poletnem času, sem imela posebno doživetje. Občutila sem, da me nekdo kliče in sem bila zelo nemirna. Po prvem nelagodnem občutku strahu, sem razumela, da je to Jezus. Takoj za tem sem občutila veliko milino in ljubezen v sebi, obenem pa občutek ognja, ki je gorel v

meni. Veliko čtiva je, ki je lahko zanimivo za današnje mlade, ki iščejo Boga. Meni je bil vseč Dnevnik Anamarije (Dannijev dnevnik je za fante, lahko pa ga berejo tudi dekleta - in obratno), "zaljubljena" sem v sv. Avguština, vseč mi je njegov strasten način pisanja, iz katerega se razbere poleg njegove osebne zgodbe tudi veliko ljubezen do Boga. Čtiva je veliko, najde se ga lahko v posebnih knjigarnah in tudi na internetu, kjer se lahko obiše tudi marsikatero "virtualne verske skupine" (Community), ki se srečujejo na netu in si izmenjujejo mnenja in razne informacije. Vaja za nekoga, ki išče Boga? Zame so bile to duhovne vaje, kar pomeni iti proč od domačih udobnosti, pretrgati s svetom (vsaj) za par dni, utihniti in poslušati. Tudi določene telesne pozicije pomagajo pri koncentraciji in sprostitvi, da se boljše začuti "božje signale". Govorim npr. o duhovnem - zahodnem - plešu ali o vzhodnih tehnikah joge in še marsičesa. Za tiste pa, ki grejo v podrobnosti, mislim, da je marsikateri krščanski mistik zapisal svoje metode meditacije. Če je nekdo odprt za Boga, ga po mojem prej ali slej najde. Le utihniti mora in poslušati.

*Breda Susič, Tanja Zorzut
in Andrej Černic*

Urška Šinigoj ABRAHAMOVO NAROČJE

*Samota, nesmisel, bolesti tišina ...
A si v ta moj svet otožni kdo upa?
Šepeče moreče otožnost spomina.
Ihtenje prekriva idilo, ... začetek obupa.*

I.
*Popelji me
v zarje svet,
v ljubezni dobrote,
v tvoje lepote.
Razkrij mi
občutkov sijaj,
razodeni
mi raj,
preženi
bolesti trpljenje,
samote žuborenje.
Porini me
v neskončnih čustev prepad,
spoznaj moj najdražji zaklad ...*

*tvoj-a
jaz*

II.
*Srce moje je v pajčolan nevednosti odeto,
mračnosti, bolečin in trpljenja polno paletu.
Zakaj? Zakaj!?!
Saj sva si eno, ...
vsaj tako si pravil mi
pa me spustil v njeno naročje si.
Z mano se sedaj poigrava,
moje občutke premetava,
tesno me ob sebi drži,
iz objema svojega ne prepusti.
Kot da sem ji žrtev edina!
Naj se s kom drugim zabava,
igra mi to ni prava.*

*studenci solza
oblaki gorja*

*Kam si odnesla vso toplino,
ljubezen in vedrino?
Kdaj se te bom znebila,
nesmrtna bolečina ...*

Urška Šinigoj je za cikel pesmi "Abrahamovo naročje" prejela nagrado publike na literarnem natečaju Skk-Mosp 2004.

Anketa – Mladi in Bog

VERA V BOGA? V ČLOVEKA? V ŽIVLJENJE? ALI NE-VERA?...

Božični prazniki so tu. Medtem ko se mladi potepajo po mestnih ulicah in iščejo darila za svoje domače, so starejši ljudje vedno bolj zaskrbljeni. Sprašujejo se, kje so se izgubile vse nekdanje vrednote, kakšen pomen imajo sploh prazniki za najstnike in odraščajočo mladino. So mladi dandanes verni? Se sploh približujejo veri? Ali je nekoč tako pomemben praznik vernikov, kot je Božič, izgubil svoj pomen? Na ta in na podobna vprašanja so odgovarjali naši anketiranci.

➤ **Trepalnica, 19 let:** Ne vem točno, če verujem v Boga, nisem se še opredelila. Moje verovanje je odvisno od časa: če poteka vse v redu in pozitivno, se sprašujem, kdo mi duševno pomaga, v nenaklonjenem obdobju pa upam, da je nekdo nad mano, čeprav gre vse v napačno smer. Mislim, da se mladi dandanes ne približujejo veri. Nekateri te celo gledajo zaničevalno, če greš v cerkev. Sama hodim k maši, ampak nisem v to prepričana. Nekoč je bilo obratno, tako mladi kot odrasli in starejši so zahajali k maši, v Sloveniji in južni Italiji se to dogaja še vedno.

➤ **Urška, 20 let:** Po mojem mnenju je vsak človek veren, ker vsak verjame v nekaj izključno svojega. Tudi npr. kdor hodi v cerkev, razume in doživlja Boga na nek svoj način, ki ne bo nikoli enak tistemu nekoga drugega, ki istotako hodi v cerkev. Če v nekaj verjameš, verjameš vedno: ne samo v slabih časih, ampak te ta vera spremlja povsod. Ne moreš živeti, ne da bi verjel v nekaj, npr. v življenje, prijateljstvo, ljubezen itn. - vse to je verovanje. Mladi se otepajo cerkve, ker jih starši ne vzgajajo v duhu krščanske vere. Osebno grem v cerkev, ko ni nobene ga, ker mislim, da ljudje hodijo tja samo razkazovat obleke in zato, da bi opravljali ostale.

➤ **Veverička, 20 let:** Ne verujem v Boga, pač pa v konkretne življenjske vrednote, kot so prijateljstvo, ljubezen, družina itd. Ne verujem v Boga, ker je v religiji veliko protislovij in po mojem mnenju nelogičnih stvari oz. stvari brez smisla, medtem ko so življenjske vrednote vidne in otipljive v vsakdanjem življenju. Vedno manj mladih zahaja k maši. Mogoče zato, ker jih starši ne spodbujajo oz. ne usmerjajo v to.

➤ **Vrtnica, 22 let:** Vera je nekaj zelo osebnega. Sem verna, in sicer verujem v Boga in v človeka. V Boga verujem, ker sem ga našla v naravi in ker je prisoten v svetu, če ga seveda iščeš. V človeka pa verujem, ker ima določene sposobnosti, talente in dobre lastnosti, in sicer ima

vedno nekaj, kar ti nimaš; lahko ti pomaga, da zrašeš in ti odpre nove vizije, te obogati. Človek bi moral verjeti v bližnjega, v svoje sposobnosti, imeti določene vrednote in jih seveda upoštevati. Hodim k maši, ker je to lahko trenutek razmišljanja, osebne umiritve, poglobitev v samega sebe preko svetega pisma. Na splošno pa mladi ne hodijo pogosto k maši. Pri tem ima glavno vlogo družina, seveda pa je to tudi stvar družbe in duhovnika.

➤ **Senca, 21 let:** Sem verna, in sicer verjamem v naravo, ker izhaja vse iz nje. Danes mladi niso verni in nimajo več vrednot, ker se je spremenil način in ritem življenja. Vera jih sploh ne zanima, kaj še da bi se ji približali! Če naj izrazim svoj pesimizem, moram reči, da gre družba v "slabo", strmo pada in se vedno hitreje bliža dnu. Rada zahajam v naravo, ker se v njej zelo lepo počutim in se lahko nemoteno poglobim v svoje misli.

Iz odgovorov je razvidno, da so se vrednote mladih v zadnjem času zelo spremenile. Zaradi tempa, ki ga zahteva sodobno življenje, se mladi ne uspejo poglobiti v svojo notranjost in razvozlati svojo zapleteno osebnost. Vere, ki je nekoč nudila podporo mladim v težavah, pa se mladi izogibajo oz. je ne najdejo. Vprašanja, zakaj je tako, ali je verska vzgoja potrebna in kdo bi mladim lahko pomagal pri gradnji osebne vere, pa nismo poglobljali. Bralci si lahko o tem sami ustvarijo svoje mnenje.

"Ne vem točno, če verujem v Boga..."

Slika: Mladinski mešani pevski zbor Trst med božičnim koncertom v Štivanu I. 2003 (foto KROMA)

Metka Sinigoi

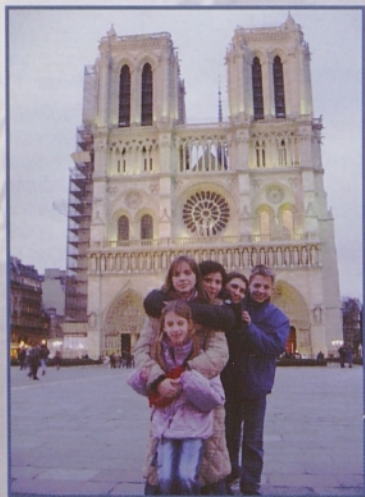

Gledališka skupina "Slovenski oder" gostovala pri Slovencih iz Pariza

NEPOZABNO DOŽIVETJE MED MONTMARTROM, CHAMPS-ÉLYSÉES IN EIFFELOVIM STOLPOM

Kim, Julija, Helena, Maruška in Danijel pred stolnico Notre Dame.

Spodaj: skupina "Slovenski oder" s predsednico Društva Slovencev v Parizu Evo Sutlič in znanim slovenskim zvezdoslovcem Ivanom Zorcem po miklavževanju.

Juhu! Gremo v Pariz! Zbrali smo se že v zgodnjih jutranjih urah na Opčinah. Super imenitna igralska skupina: režiserka Lučka in asistentka Morana sta vodili četico zaspanih "nebeščanov". To so bili Aleksij (sveti Peter), Tomaž (sveti Florjan), Danijel (hudiček Hudoba) in skupina angelov (Breda, Helena, Julija, Maruška in - najmlajša - Kim, Raffaella pa je v Pariz prišla s Holandske, kjer je bila na študijski izmenjavi), seveda ne v scen-
skih kostumih, ti so bili skrbno zloženi v največjem izmed številnih kovčkov, ki smo jih imeli s sabo (Helena, Julija in Maruška so imele vsaka po dva, od katerih je bil eden super težak, saj je bil poln knjig in zvezkov). Odhod in takojšnja ločitev od tistih staršev, ki

nas niso spremljali do Brnika, nas ni pretirano prizadela, kajti bili smo še zelo zaspani. Bolje smo se prebudili ob prihodu na letališče, kjer je Julija takoj postala sumljiva policiji in so njene dokumente fotokopirali (imela je samo papir za osebno identifikacijo ki je enakovreden osebni izkaznici, vendar tega še italijanski policaji včasih ne vedo, kaj šele policaji drugih držav). Končno smo se dvignili nad oblake - fantastičen je bil pogled na vzhajajoče sonce, ki je osvetljevalo snežno bele mehke poljane, ki so jih le tu in tam predrli zasneženi vrhovi Alp.

Od Montmartra do Slovenskega doma v Chatillonu

Ob prihodu v hotel smo odložili številne kovčke in ker naše sobe še niso bile pripravljene, smo sklenili, da gremo peš na bližnji Montmartre. Tam smo nekoliko kritično opazovali Parižane, saj so bili po našem mnenju absolutno preveč oblečeni. Ko pa smo prišli na vrh Montmartra in nekaj časa očarani postajali okoli umetnikov, ki so na prostem ustvarjali slike, je tudi v naše kosti zlezal tak mraz, da imamo na fotografijah vsi rdeče nosove (očarljivo ozadje razgleda na Pariz pa je zavito v sivo meglo...). Ko smo v hotelu končno prišli do svojih sob, je bilo treba že na pot k našim slovenskim gostiteljem v Chatillon, da smo pripravili sceno, opravili kratko generalko... in ugotovili, kaj vse nam manjka. V domu so nam tudi zelo

vljudno ponudili večerjo, ki je bila prava poslastica.

Prijetno miklavževanje med Slovenci iz Pariza

Že zgodaj naslednje jutro smo se s podzemsko železnico odpravili v Chatillon in se nato z avtobusom peljali do Slovenskega doma, kjer smo še zadnjič ponovili ples ob glasbi in besedilo in preuredili zelo preprosto sceno. Pred nastopom smo se v prepolni bližnji cerkvi udeležili tudi maše, ki nas je popeljala v pravo božično vzdušje. Kratko dvojezično (francosko-slovensko) molitev pa smo posvetili tudi nastopu in si zaželeli, da bi se dobro izteklo in navdušil mlade gledalce. Po maši nas je čakalo naporno popoldne, ki se je pričelo z dolgim kosilom, katerega so se udeležili vsi prisotni. Na mizi nas je čakal presenetljiv jedilnik pa še vrečka čokoladnih bombonov. Kosilo je bilo obilno in tudi pristna domača francoska kapljica nam je teknila. Višek radostnega vzdušja je bila naša igrica, kateri je sledilo miklavževanje. Na srečo smo igro dobro odigrali. Vsi prisotni so nam toplo zaploskali. To je bil dokaz, da jim je bila igrica ZAMENJAVA NA VRHU všeč. Pohvalili so nas za lepo dikcijo in sproščen nastop. Seveda se moramo zahvaliti naši pridni in požrtvovalni režiserki prof. Lučki Susič, ki jo je celo sv. Miklavž pohvalil in nagradil. Seveda je povabil na oder vsakega pariškega otroka, pa tudi odrasle, nazadnje pa še nas in nam podaril vrečko sladkarij in darilo. Bolj kot daril smo bili ▶▶

« veseli, da smo se izkazali in si tako zaslužili veliko pohval. To je še posebej poudarila predsednica Društva Slovencev v Parizu gospa Eva Sutlič, ki nas je presenetila z velikanskim šopom eksotičnih rož in povabilom tudi za naslednje leto. Skratka, v Chatillon smo šli z enim kovčkom in se vrnili s tremi, pa še s šopom!

Čarobna atmosfera Pariza

Ko smo se rešili skrbi za predstavo in dobro opravili vse svoje dolžnosti, smo se lahko potopili v čarobno atmosfero Pariza in zadostili tudi nakupovalni mrzlici, mi nas je neozdravljivo prevzela, ko smo se še isti večer podali na magično razsvetljene Champs-Élysées. V ponedeljek smo želeli biti bolj "kulturni", vendar smo ugotovili, da je Musée d'Orsay zaprt in zato smo se v svoje veliko veselje preusmerili v magični Disneyland svet, v katerem smo se zgubili do poznih večernih ur. Tam smo postali vsi majčkeni otroci, se zabavali, pili, jedli, nakupovali raznorazna darila za sorodnike, prijatelje in znance ter si ogledovali pravljичne parade. V torek zjutraj smo se zgodaj zbudili z najboljšimi nameni, vendar smo pred Musée d'Orsay prišli komaj ob desetih. In tam smo pred vhodom naleteli na kilometrsko vrsto! Po krajšem čakanju v dolgi koloni smo videlil, da stvar ne teče tako hitro. Profesorica Lučka je zmajala z glavo in se odločila, da si bomo raje ogledali moderni del Pariza in sicer La Defense. Ko smo izstopili iz metroja, smo se znašli v ogromnem modernem nakupovalnem centru in ko smo prišli ven, nam je kratkomalo zastal dih: znašli smo se v pariškem New Yorku! Najmogočnejša zgradba, ki se razlije od drugih, je Grand Arche, moderna različica Arc de Triomphe. Z dvigali smo se povzpeli do vrha... in Pariz je bil pod našimi nogami! Če ne bi bilo tako megleno in tako pasje mrzlo, bi še dolgo občudovali krasni razgled, tako pa smo se spustili spet v nižave in raje obiskali prerelep božični sejem na trgu sredi nebotičnikov. Pozneje smo se še dodatno premrazili pred cervijo Notre-Dame, v katero smo se hvaležno zatekli, ker nam je nudila toplo zavetje pa še kratek blagoslov pred Marijinim praznikom, ki je bil naslednjega dne. Potem smo se še sprehodili ob razsvetljeni Seni in po Latinski četrti, dekleta pa je seveda zamakel dodatni shopping v Sammartaine, enem najlepših nakupovalnih centrov v Parizu. Problem je obstajal v tem, da smo imeli v spominu njegovo lego ob Seni, nismo pa vedeli, kje točno je. Spraševali smo Parižane in vsak nam je opisal pot na različen način. Dekleta, ki smo nestržno hitela naprej, smo se celo zgubila. Na srečo nas je rešil Aleksij, ki je našel pravo pot in poslal obvestilo SMS: "Sn vre te! Hojte rauno!" in res smo čez nekaj minut skoraj umrle ob pogledu na razsvetljeno 7-nadstropno kraljestvo shoppinga! Pomerjale smo si obleke in druge čudne pariške kape, čevlje in dodatke

vseh vrst, se odšavile z vsaj dvajsetimi različnimi parfumi in bog ve, katere naumnosti bi si nakupile, ko nas ne bi prijazno poslali ven na mrz, saj so ob sedmih že zapirali trgovino. Poiskali smo najbližji Mc Donald's (hvaležen pozdrav rešitelju naših finančnih problemov v zvezi s prehrano!), se najedli in ogreli. V daljavi je našo pozornost stalno privlačeval Eifflov stolp, ki se je prižigal z migetajočimi lučkami, tako smo sklenili, da se podamo še tja. Na terasi Trocadero, s katere je najlepši razgled na Eifflov stolp, smo strmeli v z bleščečimi zvezdicami posuti stolp in porabili vse filme v fotoaparatih, da smo se z njim v ozadju posneli v vseh mogočih pozah.

Zadnji dan

Na srečo je bil polet pozno zvečer, tako smo imeli še precej ur zabave pred seboj. Končno smo obiskali impresioniste v Musée d'Orsay. Tokrat začuda ni bilo vrste in posrečilo se nam je, da smo vsi (razen ubogega Aleksija, ki ni ne profesor ne časnikan ne mladoleten) prišli noter zastoj. Od neverjetnega bogastva razstavljenih umetnin se nam je ob dveh popoldne že pošteno vrtele v glavi in smo sklenili, da je bilo za zadnji dan kulture dovolj. Tako smo se še malo podali v Les Halles, potem pa po kovčke in torbe v hotel, zadnje fotografije pred razsvetljenim Moulin Rouge, zadnji nakupi vin in sirov, potem pa na letališče. Če izvezamemo smrdeče sire in ogromni šop rož, ki nikakor ni mogel skozi metal detector, je šlo vse gladko in letalo je točno ob napovedanem času pristalo na Brniku. Tam smo še zapeli naši mali Kim, ki je pol ure kasneje začela praznovati svoj rojstni dan, potem pa smo se namestili po avtomobilih, zbasali noter kovčke, torbe in vse pritikle ter se odpeljali iz magičnega pariškega sveta med vsakodnevne skrbi. Enega je drugo jutro čakal izpit, nekoga drugega kontrolka... Kovčki s knjigami pa seveda niso izdali skrivnosti, kolikokrat se je njihova vsebina naužila svežega pariškega zraka...

Razposajena Miklavževa odprava si je v Parizu privoščila malo kulture (v Musée d'Orsay) in malo zabave (v Parcu Disneyland – Paris). Foto M. Simonettig.

Helena Pertot, Julija Berdon
in Danijel Simonettig

◀ UVODNIK – s 1. strani

Vedno bolj opažam, da si v očeh mladih kredibilen, če tudi delaš tako, kot "pridigaš". In na žalost imam občutek, da v Cerkvi ni dovolj zglednih ljudi. Ne moreš oznanjati vsestranske krščanske ljubezni, če gojiš samo svoj vrt in ne pomagaš tudi sosedu gojiti njegovega; ne moreš govoriti o ljubezni do drugih, če drugih ne sprejemaš ali če ozkogledno gledaš in kritiziraš vse novosti; ne moreš govoriti s prižnice o zdravem življenju, če sam, ko prideš ven iz cerkve, kadiš in piješ, ne moreš kritizirati mladih, češ da ne pridejo k maši, če se jim ne približaš in se z njimi človeško ne pogovoriš! Prav tako tudi profesorji ne morejo zahtevati od dijakov, da se bodo za šolo potrudili, če se oni sami ne potrudijo (in dijaki se odlično zavedajo, kateri profesorji se trudijo za šolo in kateri ne!). In seveda tudi skavtski voditelji ne morejo kaznovati nekoga, ki kadi, če tudi sami kadijo! In take primere bi lahko naštevali v nedogled! Bojim se, da so to tiste stvari, ki mlade najbolj odvrtačajo od Cerkve. K sreči pa je na čelu Cerkve še vedno Janez Pavel II.!

Pri vsem tem je treba tudi dodati, da tržaška družba večinoma ne spodbuja mladih, ki se za taka vprašanja zanimajo. Znano je, da če hodiš k maši, nisi "figo". In zato je tistim, ki jasno izpričujejo svojo pripadnost Cerkvi, toliko težje. Mladi niti ne iščejo kake opore pri prijateljih, v družbi ali kje drugje. Če so za ta vprašanja zelo zavzeti, si kvečjemu poskrbijo kako knjigo.

Naj še nekaj besed posvetim skavtski organizaciji, ki ni katoliška organizacija, je pa vzgojna organizacija in eden od štirih temeljev tovrstne vzgoje je tudi vera. Če izvzame mo priprave na sv. obhajilo in na sv. birmo ali kake manjše mladinske župnijske skupnosti, ostaja skavtska organizacija edina in najbolj množična, ki nudi mladim možnost, da se srečajo z vero in s Cerkvijo. Mimo dobe otroštva pa ostaja kritična točka doba pubertete, ko tudi velik del mladih zapusti skavtsko organizacijo, morda tudi zato, ker bi se moral kot skavtski voditelj jasno odločiti za katoliško vero. V skavtski organizaciji pa niso vsi verni, zato naj bo jasno, da voditelji vzgajajo v eno smer, ni pa rečeno, da vsi pridejo do cilja in se zavestno opredelijo za katoliško vero. To pa seveda ne izključuje dejstva, da jim skavtska organizacija ni nudila lepih, prijetnih, predvsem pa zglednih trenutkov, tudi okrog oltarja!

In sama se moram tudi tej organizaciji - seveda poleg družine, ki ostaja vsekakor temelj vsega - zahvaliti za dar vere.

Jadranka Cergol

◀ UVODNIK – s 1. strani

naciji in besedni igri) nekoliko ... prazne.

No, ja ... izhajamo iz tega, da je v naši kulturi krščanstvo zapustilo tako globoko sled, da je božič postal eden tistih neotresljivih in ekonomsko uporabnih priveskov, ki koristijo družbi, trgovcem in nekemu površinskemu notranjemu počutju potrošnikov, pardon, ljudi. Ko bi bili res dosledni, bi se otrsli še tega priveska in laično ter stoično pomilovali druge ljudi, ki nazadnjaško hodijo po trgovinah, da bi z darili razveseljevali otroke (saj res, je še nek Božiček ali celo nek Ježušček ...), svoje bližnje in sorodnike (za katere sta Božiček in Ježušček in morda še kak Dedek mrz le reklamni pripomočki) in se odpravljajo celo ponoči v cerkev. Nezaslišno. V enaindvajsetem stoletju, kjer je bog, in vse, kar je z njim povezano, zaprt v kaki zaprašeni omarici v vatikanskih palačah.

Veste, očitno je človek nezmožen biti sam sebi zadosten, tudi če spada to v njegovo naravo. Teologi bodo povedali, da je ravno ta samozadostnost imenovana "izvirni greh". Kljub temu je naše bivanje zaznamovano z božjo neizbežnostjo ali z neizbežnostjo doživljanja Absolutnega, ki skozi človeško, pritlehno potrošniško razmišljanje, posledično notranjo praznino spregovori potihom in nalahno, da ga v svoji obloženosti z glasnim šumom sveta človek ne uspe slišati.

Za tako obnašanje je človek sicer sam kriv. In to od začetkov do danes.

Naša duša je po Njem vedno hrepenela.

Ko je prišel, se tega nismo zavedali, bil je preveč izven naših kalupov "boga", da bi bil resnično Bog.

Zdaj pa je njegov nauk presežen.

Kje naj Ga torej iščemo?

Če zapreš glavna vrata, bo On prišel skozi stranska.

"Ne bojte se. Jaz sem z vami vse dni do konca sveta."

Kdor je to rekel, je imel dve možnosti: ali je bil blazen ali je govoril resnico.

Rad verjamem, da je bil po človeških kalupih Bog blazen.

Prelahko bi bilo ustvarjati Boga po svoji meri.

Zato nobenemu ne želim, da bi Ga našel. Ampak, da bi se od Njega pustil najti.

David Bandelli